

S A N G E R V E D H A V E T S B E G Y N N E L S E

Songs At The Edge Of The Ocean

S A N G E R V E D H A V E T S B E G Y N N E L S E

Songs At The Edge Of The Ocean

01	Første Sang (<i>First Song</i>)	00:00
02	Andre Sang (<i>Second Song</i>)	00:00
03	Tredje Sang (<i>Third Song</i>)	00:00
04	Fjerde Sang (<i>Forth Song</i>)	00:00
05	Femte Sang (<i>Fifth Song</i>)	00:00
06	Sjette Sang (<i>Sixth Song</i>)	00:00
07	Syvende Sang (<i>Seventh Song</i>)	00:00
08	Åttende Sang (<i>Eight Song</i>)	00:00
09	Niende Sang (<i>Ninth Song</i>)	00:00
10	Tiende Sang (<i>Tenth Song</i>)	00:00
11	Ellevte Sang (<i>Eleventh Song</i>)	00:00
12	Tolvte Sang (<i>Twelfth Song</i>)	00:00
13	Trettende Sang (<i>Thirteenth Song</i>)	00:00
14	Fjortende Sang (<i>Fourteenth Song</i>)	00:00

Total: 00:00

SANGER VED HAVETS BEGYNNELSE

Da Fartein Valen komponerte *Kirkegården ved havet*, skapte han et unikt orkesterverk i den serielle tradisjonen. Jeg vokste opp med Valen, og spilte bl. a. hans to Preludier opus 29 før jeg var fjorten år. Jeg spilte også mye annen seriell eller atonal musikk, bl.a av Finn Mortensen.

Senere i oppveksten kom jeg bort fra denne epoken i musikk-historien, men da jeg ble spurt av Fartein Valen-festivalen om å komponere et nytt verk med utgangspunkt i det samme diktet Valen hadde brukt som forelegg, måtte jeg både gå tilbake til Valens verk og også tilegne meg selve diktet, Paul Valéry's *Le Cimetière marin*. Ole Jørgen Furdal gjorde meg oppmerksom på Pelle Christensens fantastiske oversettelse, og jeg skjønnte straks at hele diktet måtte tonsettes hvis jeg i det hele tatt skulle tre inn i et rom der Fartein Valen allerede hadde vært.

Med tittelen *Sanger ved havets begynnelse* ønsket jeg både å bringe inn en hyllest til Valens atonale komposisjon og samtidig hente inn de mer melodiske og harmoniske inspirasjonskilder som jeg har strukket meg mot gjennom hele min tid som musiker og komponist.

Jeg kunne i denne sammenheng nevnt både Schubert, Theodorakis, Borodin, Skrjabin og Prokofiev. Men mest av alt tenkte jeg på dem jeg skulle skrive for:

Solveig Andsnes, som jeg hadde samarbeidet med både i *Amanda* på Haugesund Teater i 2011 og i Kilden Teaters oppsetning av *Terje Vigen* i Fjæreheia ved Grimstad i 2017. Tanken på hennes store uttrykksregister hjalp meg til å forme melodiene mens jeg komponerte. Samtidig måtte jeg tenke på Nils Økland og det helt spesielle klangrommet han alltid skaper med sine instrumenter. Valget av slagverkeren Rune Arnesen, som jeg hadde jobbet med i mer enn tredivet år, gjorde det mulig også å tenke en storform, som diktet på mange måter ropte på, samtidig som rytmen og enkelheten i uttrykket måtte bevares. I tillegg kom tanken på lyd-designer Sven Persson, som har skapt havrom og himmelrom for meg, på de største og minste scener, i snart femti år.

Sanger ved havets begynnelse ble uroppført på Festiviteten i Haugesund den 27. april 2022, to dager etter at jeg fylte sytti år. Å tonsette *Kirkegården ved havet* var den mest meningsfulle syttiårsfeiring jeg kunne tenke meg. En hyllest til livet gjennom mottoet fra Pyndaros' tredje Pythiske ode: «Min sjel, søk ikke et udødelig liv, men tøm det muligens kilder.»

Oslo 19. november 2022
Ketil Bjørnstad

SONGS AT THE EDGE OF THE OCEAN

When Fartein Valen composed *The Churchyard by the Sea* he created a unique orchestral work in the serial tradition. I grew up listening to Valen, and playing his *Two Preludes*, Op. 29, for example, before I reached the age of 14. I also played a great deal of other serial or atonal music, by Finn Mortensen among others.

In the years that followed I turned my attention to other periods of music history, but when I was asked by the Fartein Valen Festival to compose a new work based on the same poem Valen had used as his inspiration, I had to rediscover Valen's work and also familiarise myself with the poem itself, Paul Valéry's *Le Cimetière marin*. Ole Jørgen Furdal introduced me to Pelle Christensen's superb translation, and I realised at once that the entire poem had to be set to music if I were to be able to even think about entering a room that was already marked so clearly by Fartein Valen's presence.

The title *Songs At Edge Of The Ocean* expressed my wish to incorporate a tribute to Valen's atonal composition while, at the same time, paying homage to the more melodic and harmonic sources of inspiration that I have reached towards during all my years as a musician and composer.

In this context I could mention Schubert, Theodorakis, Borodin, Scriabin and Prokofiev. But most of all, I thought of the people I would be writing the work for.

First, Solveig Andsnes, who I had collaborated with both in *Amanda* at the Hauge-sund Teater in 2011 and in the Kilden Teater's production of *Terje Vigen* at Fjæreheia in Grimstad, in 2017. The thought of her richly expressive register helped me shape the melodies while I was composing. Second, I had to think of Nils Økland and the very distinctive resonance he always creates with his instruments. The choice of percussionist Rune Arnesen, who I had worked with for over 30 years, also made it possible for me to think in a large format, which the poem in many ways called for, while the rhythm and simplicity of the expression also had to be maintained. In addition, I thought about sound designer Sven Persson, who had created the sea and the sky for me on the largest and smallest of stages for nearly 50 years.

Songs At The Edge Of The Ocean had its world premiere at Festiviteten concert hall in Haugesund on 27 April 2022, two days after my 70th birthday. Setting *Le Cimetière marin* to music was the most meaningful way of celebrating my 70th birthday that I can imagine. A tribute to life in the spirit of Pindar's third Pythian ode: "So do not, my soul, be eager for immortal life, but drain to the dregs the arts within your power."

Oslo, 19 November 2022

Ketil Bjørnstad

LE CIMETIÈRE MARIN

Paul Valéry (1871-1945)

Ce toit tranquille, où marchent des colombes,
Entre les pins palpite, entre les tombes ;
Midi le juste y compose de feux
La mer, la mer, toujours recommencée !
O récompense après une pensée
Qu'un long regard sur le calme des dieux !

Quel pur travail de fins éclairs consume
Maint diamant d'imperceptible écume,
Et quelle paix semble se concevoir!
Quand sur l'abîme un soleil se repose,
Ouvrages purs d'une éternelle cause,
Le temps scintille et le songe est savoir.

Stable trésor, temple simple à Minerve,
Masse de calme, et visible réserve,
Eau sourcilleuse, Oeil qui gardes en toi
Tant de sommeil sous une voile de flamme,
O mon silence! . . . Édifice dans l'âme,
Mais comble d'or aux mille tuiles, Toit !

Temple du Temps, qu'un seul soupir résume,
À ce point pur je monte et m'accoutume,
Tout entouré de mon regard marin ;
Et comme aux dieux mon offrande suprême,
La scintillation sereine sème
Sur l'altitude un dédain souverain.

Comme le fruit se fond en jouissance,
Comme en délice il change son absence
Dans une bouche où sa forme se meurt,
Je hume ici ma future fumée,
Et le ciel chante à l'âme consumée
Le changement des rives en rumeur.

Beau ciel, vrai ciel, regarde-moi qui change !
Après tant d'orgueil, après tant d'étrange
Oisiveté, mais pleine de pouvoir,
Je m'abandonne à ce brillant espace,
Sur les maisons des morts mon ombre passe
Qui m'apprivoise à son frêle mouvoir.

L'âme exposée aux torches du solstice,
Je te soutiens, admirable justice
De la lumière aux armes sans pitié!
Je te tends pure à ta place première :
Regarde-toi! . . . Mais rendre la lumière
Suppose d'ombre une morne moitié.

O pour moi seul, à moi seul, en moi-même,
Après d'un coeur, aux sources du poème,
Entre le vide et l'événement pur,
J'attends l'écho de ma grandeur interne,
Amère, sombre, et sonore citerne,
Sonnant dans l'âme un creux toujours futur !

Sais-tu, fausse captive des feuillages,
Golfe mangeur de ces maigres grillages,
Sur mes yeux clos, secrets éblouissants,
Quel corps me traîne à sa fin paresseuse,
Quel front l'attire à cette terre osseuse ?
Une étincelle y pense à mes absents.

Fermé, sacré, plein d'un feu sans matière,
Fragment terrestre offert à la lumière,
Ce lieu me plaît, dominé de flambeaux,
Composé d'or, de pierre et d'arbres sombres,
Où tant de marbre est tremblant sur tant d'ombres ;
La mer fidèle y dort sur mes tombeaux !

Chienne splendide, écarte l'idolâtre !
Quand solitaire au sourire de pâtre,
Je pais longtemps, moutons mystérieux,
Le blanc troupeau de mes tranquilles tombes,
Éloignes-en les prudentes colombes,
Les songes vains, les anges curieux !

Ici venu, l'avenir est paresse.
L'insecte net gratte la sécheresse ;
Tout est brûlé, défait, reçu dans l'air
A je ne sais quelle sévère essence ...
La vie est vaste, étant ivre d'absence,
Et l'amertume est douce, et l'esprit clair.

Les morts cachés sont bien dans cette terre
Qui les réchauffe et sèche leur mystère.
Midi là-haut, Midi sans mouvement
En soi se pense et convient à soi-même ...
Tête complète et parfait diadème,
Je suis en toi le secret changement.

Tu n'as que moi pour contenir tes craintes !
Mes repentirs, mes doutes, mes contraintes
Sont le défaut de ton grand diamant ...
Mais dans leur nuit toute lourde de marbres,
Un peuple vague aux racines des arbres
A pris déjà ton parti lentement.

Ils ont fondu dans une absence épaisse,
L'argile rouge a bu la blanche espèce,
Le don de vivre a passé dans les fleurs !
Où sont des morts les phrases familières,
L'art personnel, les âmes singulières ?
La larve file où se formaient les pleurs.

Les cris aigus des filles chatouillées,
Les yeux, les dents, les paupières mouillées,
Le sein charmant qui joue avec le feu,
Le sang qui brille aux lèvres qui se rendent,
Les derniers dons, les doigts qui les défendent,
Tout va sous terre et rentre dans le jeu !

Et vous, grande âme, espérez-vous un songe
Qui n'aura plus ces couleurs de mensonge
Qu'aux yeux de chair l'onde et l'or font ici ?
Chanterez-vous quand serez vaporeuse ?
Allez! Tout fuit! Ma présence est poreuse,
La sainte impatience meurt aussi !

Maigre immortalité noire et dorée,
Consolatrice affreusement laurée,
Qui de la mort fais un sein maternel,
Le beau mensonge et la pieuse ruse !
Qui ne connaît, et qui ne les refuse,
Ce crâne vide et ce rire éternel !

Pères profonds, têtes inhabitées,
Qui sous le poids de tant de pelletées,
Êtes la terre et confondez nos pas,
Le vrai rongeur, le ver irréfutable
N'est point pour vous qui dormez sous la table,
Il vit de vie, il ne me quitte pas !

Amour, peut-être, ou de moi-même haine ?
Sa dent secrète est de moi si prochaine
Que tous les noms lui peuvent convenir !
Qu'importe! Il voit, il veut, il songe, il touche !
Ma chair lui plaît, et jusque sur ma couche,
À ce vivant je vis d'appartenir !

Zénon! Cruel Zénon ! Zénon d'Élée!
M'as-tu percé de cette flèche ailée
Qui vibre, vole, et qui ne vole pas !
Le son m'enfante et la flèche me tue !
Ah ! le soleil . . . Quelle ombre de tortue
Pour l'âme, Achille immobile à grands pas !

Non, non ! .... Debout ! Dans l'ère successive
Brisez, mon corps, cette forme pensive !
Buvez, mon sein, la naissance du vent !
Une fraîcheur, de la mer exhalée,
Me rend mon âme . . . O puissance salée !
Courons à l'onde en rejaillir vivant !

Oui! grande mer de délires douée,
Peau de panthère et chlamyde trouée
De mille et mille idoles du soleil,
Hydre absolue, ivre de ta chair bleue,
Qui te remords l'é�incelante queue
Dans un tumulte au silence pareil,

Le vent se lève! . . . il faut tenter de vivre !
L'air immense ouvre et referme mon livre,
La vague en poudre ose jaillir des rocs !
Envolez-vous, pages tout éblouies !
Rompez, vagues! Rompez d'eaux réjouies
Ce toit tranquille où picoraient des focs !

THE GRAVEYARD BY THE SEA

Translated to English by Cecil Day Lewis

This quiet roof, where dove-sails saunter by,
Between the pines, the tombs, throbs visibly.
Impartial noon patterns the sea in flame --
That sea forever starting and re-starting.
When thought has had its hour, oh how rewarding
Are the long vistas of celestial calm!

What grace of light, what pure toil goes to form
The manifold diamond of the elusive foam!
What peace I feel begotten at that source!
When sunlight rests upon a profound sea,
Time's air is sparkling, dream is certainty --
Pure artifice both of an eternal Cause.

Sure treasure, simple shrine to intelligence,
Palpable calm, visible reticence,
Proud-lidded water, Eye wherein there wells
Under a film of fire such depth of sleep --
O silence! . . . Mansion in my soul, you slope
Of gold, roof of a myriad golden tiles.

Temple of time, within a brief sigh bounded,
To this rare height inured I climb, surrounded
By the horizons of a sea-girt eye.
And, like my supreme offering to the gods,
That peaceful coruscation only breeds
A loftier indifference on the sky.

Even as a fruit's absorbed in the enjoying,
Even as within the mouth its body dying
Changes into delight through dissolution,
So to my melted soul the heavens declare
All bounds transfigured into a boundless air,
And I breathe now my future's emanation.

Beautiful heaven, true heaven, look how I change!
After such arrogance, after so much strange
Idleness -- strange, yet full of potency --
I am all open to these shining spaces;
Over the homes of the dead my shadow passes,
Ghosting along -- a ghost subduing me.

My soul laid bare to your midsummer fire,
O just, impartial light whom I admire,
Whose arms are merciless, you have I stayed
And give back, pure, to your original place.
Look at yourself . . . But to give light implies
No less a somber moiety of shade.

Oh, for myself alone, mine, deep within
At the heart's quick, the poem's fount, between
The void and its pure issue, I beseech
The intimations of my secret power.
O bitter, dark, and echoing reservoir
Speaking of depths always beyond my reach.

But know you -- feigning prisoner of the boughs,
Gulf which cats up their slender prison-bars,
Secret which dazzles though mine eyes are closed --
What body drags me to its lingering end,
What mind draws it to this bone-peopled ground?
A star broods there on all that I have lost.

Closed, hallowed, full of insubstantial fire,
Morsel of earth to heaven's light given o'er --
This plot, ruled by its flambeaux, pleases me --
A place all gold, stone, and dark wood, where shudders
So much marble above so many shadows:
And on my tombs, asleep, the faithful sea.

Keep off the idolaters, bright watch-dog, while --
A solitary with the shepherd's smile --
I pasture long my sheep, my mysteries,
My snow-white flock of undisturbed graves!
Drive far away from here the careful doves,
The vain daydreams, the angels' questioning eyes!

Now present here, the future takes its time.
The brittle insect scrapes at the dry loam;
All is burnt up, used up, drawn up in air
To some ineffably rarefied solution . . .
Life is enlarged, drunk with annihilation,
And bitterness is sweet, and the spirit clear.

The dead lie easy, hidden in earth where they
Are warmed and have their mysteries burnt away.
Motionless noon, noon aloft in the blue
Broods on itself -- a self-sufficient theme.
O rounded dome and perfect diadem,
I am what's changing secretly in you.

I am the only medium for your fears.
My penitence, my doubts, my baulked desires --
These are the flaw within your diamond pride . . .
But in their heavy night, cumbered with marble,
Under the roots of trees a shadow people
Has slowly now come over to your side.

To an impervious nothingness they're thinned,
For the red clay has swallowed the white kind;
Into the flowers that gift of life has passed.
Where are the dead? -- their homely turns of speech,
The personal grace, the soul informing each?
Grubs thread their way where tears were once composed.

The bird-sharp cries of girls whom love is teasing,
The eyes, the teeth, the eyelids moistly closing,
The pretty breast that gambles with the flame,
The crimson blood shining when lips are yielded,
The last gift, and the fingers that would shield it --
All go to earth, go back into the game.

And you, great soul, is there yet hope in you
To find some dream without the lying hue
That gold or wave offers to fleshly eyes?
Will you be singing still when you're thin air?
All perishes. A thing of flesh and pore
Am I. Divine impatience also dies.

Lean immortality, all crêpe and gold,
Laurelled consoler frightening to behold,
Death is a womb, a mother's breast, you feign
The fine illusion, oh the pious trick!
Who does not know them, and is not made sick
That empty skull, that everlasting grin?

Ancestors deep down there, O derelict heads
Whom such a weight of spaded earth o'erspreads,
Who are the earth, in whom our steps are lost,
The real flesh-eater, worm unanswerable
Is not for you that sleep under the table:
Life is his meat, and I am still his host.

'Love,' shall we call him? 'Hatred of self,' maybe?
His secret tooth is so intimate with me
That any name would suit him well enough,
Enough that he can see, will, daydream, touch --
My flesh delights him, even upon my couch
I live but as a morsel of his life.

Zeno, Zeno, cruel philosopher Zeno,
Have you then pierced me with your feathered arrow
That hums and flies, yet does not fly! The sounding
Shaft gives me life, the arrow kills. Oh, sun! --
Oh, what a tortoise-shadow to outrun
My soul, Achilles' giant stride left standing!

No, no! Arise! The future years unfold.
Shatter, O body, meditation's mould!
And, O my breast, drink in the wind's reviving!
A freshness, exhalation of the sea,
Restores my soul . . . Salt-breathing potency!
Let's run at the waves and be hurled back to living!

Yes, mighty sea with such wild frenzies gifted
(The panther skin and the rent chlamys), sifted
All over with sun-images that glisten,
Creature supreme, drunk on your own blue flesh,
Who in a tumult like the deepest hush
Bite at your sequin-glittering tail -- yes, listen!

The wind is rising! . . . We must try to live!
The huge air opens and shuts my book: the wave
Dares to explode out of the rocks in reeking
Spray. Fly away, my sun-bewildered pages!
Break, waves! Break up with your rejoicing surges
This quiet roof where sails like doves were pecking.

KIRKEGÅRDEN VED HAVET

Translated to Norwegian by Pelle Christensen

Et stille tak, hvor hvite duer nipper,
Det sitrer mellom trær og gravstensklipper,
Rett ned fra senit tenner solens glo
Mitt hav, mitt hav...en alltid gjenfødt lengsel!
Å for en hvile etter tankens stengsel
I dette lange blikk på guders ro!

Hvor dette spill av fine lyn fortærer
Hver diamant som usett skum beskjerer!
Å fred i emning over denne strand!
Når solen hviler over avgrunnsdypet
I rene verk av evig grunn og type,
Da tindrer Tiden, da er Drømmen sann.

Maktfulle skatt, Minervas enkle tempel,
Fylde av ro under et synbart stempel,
Stolte bryn, Øye som glimter, men bak
Vokter all denne søvn i slør av flammer,
Min stillhet!...Monument i sjelens kammer,
Men øverst gull i tusen teglsten, Tak!

Tempel for Tiden i et sukk forklaret!
Hit steg jeg opp, mot renhet åpenbaret,
Helt omgitt av mitt nakne blikk mot hav;
Og som mitt siste offers gudegave,
Sår dette klare gitter over havet
En blank forakt for dypets dunkle krav.

Som frukten smelter i fryd mellom tenner
Og fravær blir en nydelse den kjenner
Idet dens form dør forløst i søt rus,
Ånder jeg her min fremtids røk...blir svimmel!
Og for min brente sjel synger en himmel
Om strender i forvandlingens brus.

Se, skjønne, sanne himmel, min forvandling!
Efter så meget hovmot uten handling,
Doven, i muligheter bundet fast,
Gir jeg meg hen i dette lysets øde.
Min skygge flakker over hus for døde.
Jeg temmes under skjøre skyggekast.

Med sjelen utsatt for solhvervets flammer
Bærer jeg deg, store rettferd som rammer
Meg tungt med lysets nådeløse sverd!
Jeg gir deg ren din høye rang tilbake:
Betrakt deg selv!....Men skyggen må forsake;
Din gjenglans gir mitt dystre mørke verd.

Å for meg, til meg, i mitt indre bilde,
Tett ved et hjerte, ved diktningens kilde,
Mellom tomheten og det rene blir,
Venter jeg gjenlyd fra min storhets haller,
Men en cisterne mørk og bitter gjaller,
Huler min sjel med alltid utsatt liv!

Vet du da, løvhengets flyktige fange,
Havbukte som hemmelig tærer de trange
Gitre på mine gylne øyelokk:
Et legeme mot sin egen hvile,
En panne luter over knokkelsmilet,
Lar sjelen streife mine dødes flokk.

Lukket, hellig, fylt av ild uten næring,
Fragment av jord gitt lyset i foræring,
Jeg trives her i høye faklers lund
Av mørke trær, hvor gull og stener bygger,
Hvor dette marmor skjelver over skygger,
Mens havet sover tro på gravens grunn!

Praktfulle havhund, jeg avgudens byrde!
Når jeg går her, ensom, smilende hyrde
For disse underlige marmorfår,
Den hvite hjord på sine stille tuer,
Fjern disse tamme, forsiktige duer,
Undrende engler og drømmenes blår!

Ved denne sluttsten er fremtiden øde.
Insektet skraper sitt støv hos de døde;
Alt er brent opp til røk som luften tar
Opp til det ukjente, strenge essenser...
Livet er rus av fravær uten grenser,
Det bitre er mildt og ånden er klar.

De døde ligger godt i jordens gjemme
Som varmer dem og tørrer deres stemme.
Timen der oppe i urørlig ro
Tenker seg selv og har nok med å være....
Fullkomne hode og skinnende sfære,
Din skjulte forvandling skjer i mitt blod.

For bare jeg kan gi din angst en bolig!
Anger og tvil som gjør mitt liv urolig
Er bristen i din strålende juvel....
Men jeg kan ane under mine føtter
I marmornatten mellom trærnes røtter:
Et dunkelt folk gir langsomt opp sin sjel.

De smelter inn i fravær tett og lukket,
Den siste hvite slekt har leiren drukket,
Evnen til liv går i blomstene hjem!
Hvor er de ord som var kjente og kjære,
Hver enkelt sjel, livskunstens dyre lære?
Larven spinner hvor en tåre brøt frem.

De lyse hvin i kjelne pikers latter,
Tennene, øyenes fuktige skatter,
Brystenens myke form i lek med ild,
Blodet som glimter når leppene må gi seg,
Hendenes henførte kamp for å fri seg,
Alt går i jord i det eldgamle spill.

Og du, store sjel, tror du en drøm arver
Evig liv uten disse løgnens farver
Som skapes i øyet av gull og sjø?
At du vil synge i himmelske vinder?
Nei! Alt forgår! Mitt nærvær her forsvinner,
Også den hellige higen skal dø!

Magre, forgylte salighet i nøden,
Som sort og grusomt bekranset gjør døden
Til et varmt morsbryst hvor all trøst forblir,
Så vakker en løgn og så from en renke!
Hvem kjenne ikke og avslår sin lenke,
Den tomme skallen til et evig flir!

Å dype fedre! Ubebodde hoder,
Som under muld viet i troens koder,
Er jorden og forvirrer våre skritt,
Den sanne orm, den nådeløse gnager,
Det er ikke gravens hvile den nager,
Den lever av liv. Jeg er i dens bitt!

Kjærlighet kanskje eller hat til jeget?
Dens tann er så nær mitt dypeste eie
At den kan kalles med de navn man vil!
Hva så! Den lengter, ser og vil berøre!
Den nyter mitt kjøtt. Jeg lar meg forføre!
Jeg lever av å høre dens liv til!

Zenon! Grusomme Zenon! Har du rammet
Meg med din lette pil! Jeg kjenner, lammet,
Pilen vibrerer i fullkommen ro.
Jeg fødes av lyden og mister livet!
Å! Skilpaddeskygge av solens skive!
Akkilles i stivnet sprang...i din tro!

Nei, nei!...Stå opp! I dette Nu som strømmer!
Min kropp, bryt denne form av tanker, drømmer!
Drikk vindens første pust, ja fyll deg bryst!
Det friske driv fra havets vide trakter
Gir meg igjen min sjel...Å salte makter!
Spring ut i bølgen! Gjenoppstå i lyst!

Ja! Store hav med dypets vanvidd foret,
Panterhud, rytterkappe gjennomboret
Med tusen små splinter av solens speil,
Veldige hydra, av blått kjøtt beruset,
Biter din hale glinsende i bruset,
I kampgny så stille som hvite seil,

En vind har reist seg!...Jeg vil friste livet!
Luften tar tak i ord jeg måtte skrive
Og bølgen sprøyter opp langs klippen steil!
Solfylte sider, fly fra dette stedet!
Bryt opp bølger! Ja bryt med vannets glede
Mitt stille tak som vugget fjerne seil!

Vocal: Solveig Andsnes
Violin/Hardanger fiddle: Nils Økland
Piano: Ketil Bjørnstad
Percussion: Rune Arnesen

Music: Ketil Bjørnstad
Text: Paul Valéry

Recorded live in Festiviteten, Haugesund 27th April, 2022

Live Recording: Wolfgang B. Ognøy (Kystvind AS)
Live sound design: Sven Persson
Mixed at Propeller Studio, Oslo, Norway by Mike Hartung
Mastering: Morgan Nicolaysen

Produced by Ketil Bjørnstad

Cover photo: Tom Sandberg: Untitled, 2008 © Tom Sandberg / BONO 2023
Concert Photos: Magne Langåker
Cover Design: Rune Mortensen

Liner notes translation: Shari Gerber Nilsen

Special Thanks to Ole Jørgen Furdal and Helge Westbye

www.grappa.no
www.ketilbjornstad.com

